

Arrest

nr. 222 287 van 5 juni 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS *loco* advocaat L. LUYTENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 30 januari 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 februari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 23 juli 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 17 september 2018.

1.3. Op 28 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier, een UNRWA geregistreerd Palestijns vluchteling en bent u geboren op 11 februari 1968 in het Rashidiya kamp in Libanon. Omstreeks 1974 werd dit kamp getroffen door Israëlische bombardementen. Hierbij raakte jullie huis ernstig beschadigd. Jullie zouden hierop verhuisd zijn naar het al Bass kamp in de stad Sour (Tyre), waar jullie eerst een tweetal jaren in de lokale school van UNRWA hebben gewoond alvorens een huurhuis ter beschikking te krijgen. U bent tot het eerste middelbaar naar school gegaan. Hierna bent u moeten stoppen ten gevolge van de Israëlische bombardementen. In de periode die volgde zou u zijn beginnen werken, eerst als arbeider in een stenenfabriek en later als chef-kok in een restaurant in het informele arbeidscircuit. In 1994 bent u gehuwd met uw eerste vrouw, een soennitische en UNRWA geregistreerde Palestijnse vrouw. Zij zou zich later onder invloed van haar broer die zich had aangesloten bij Hezbollah, hebben bekeerd tot het sjiisme. Van 2000 tot 2003 zou u zijn opgesloten in de gevangenis van Roumiye na te zijn veroordeeld wegens het verspreiden van vals nieuws en het verstoren van de openbare orde door soennieten en sjiieten tegen elkaar op te zetten. Het was, althans volgens uzelf, allemaal gebaseerd op leugens en onwaarheden die door uw schoonbroer, de broer van uw ex-echtgenote waren verspreid. Na uw vrijlating zou uw eerste vrouw van u gescheiden zijn. U zou in de periode die hierop volgde zijn beginnen werken als chef-kok in een restaurant in het informele arbeidscircuit. In 2008 zou u gehuwd zijn met uw tweede vrouw, een soennitisch, Palestijnse vrouw die niet UNRWA geregistreerd is. Hierna zou het contact met uw dochter uit uw eerste huwelijk verloren zijn geraakt. Tot 2008 zou zij altijd bij u hebben gewoond. Van februari 2017 tot september 2017 zou u in Abidjan in Ivoorkust hebben gewerkt als chef-kok in een restaurant. Omdat u ernstig ziek werd en medische zorgen nodig had, keerde u in september 2017 terug naar Libanon. Bij uw terugkeer naar Libanon zou u het plan hebben opgevat om terug contact te zoeken met uw dochter uit uw eerste huwelijk. U zou naar het huis van uw exvrouw gegaan zijn, maar deze laatste zou de deur voor u niet hebben opengedaan. Zij zou vervolgens contact hebben opgenomen met haar broer die even later samen met enkele kompanen ter plekke kwam. Men zou u vervolgens in elkaar hebben geslagen, waarbij u vooral aan uw keel en in uw buikholte werd geraakt. U zou erin geslaagd zijn te kunnen weglopen. 's Avonds zou u zich hebben aangemeld bij UNRWA voor medische zorgen. U werd vervolgens door UNRWA doorverwezen naar het ziekenhuis van Tyre. Hier werd vastgesteld dat u een scheur had opgelopen in één van uw buikspieren. U diende twee dagen in het ziekenhuis te blijven. Nadat u uit het ziekenhuis was ontslagen, zou u in het lokale politiekantoor van Tyre een klacht hebben ingediend, maar daar weigerde men de klacht te acteren aangezien er leden van Hezbollah betrokken waren bij het incident. U zou na dit incident nog ongeveer vier maanden in Libanon zijn gebleven. In deze vier maanden zou u nog zijn benaderd door enkele islamitische groeperingen, onder andere door Ansar al Ullah. Ze zouden u gezegd hebben dat zij uw probleem konden oplossen, als u zich bij hen zou aansluiten. U zou hen duidelijk hebben gemaakt dat u zich niet wilde bekeren tot het sjiisme. In januari 2018 zou u op legale wijze naar Brazilië gereisd zijn en vervolgens naar Bolivië. Vanuit Bolivië zou u verder gereisd zijn met een transit in Spanje. Hier zou u de luchthaven hebben verlaten. Vanuit Spanje zou u naar België gereisd zijn, waar u op 31 januari 2018 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 14 februari 2018.

Ter staving van uw asielrelaas legde u uw identiteitskaart voor, een kopie van uw UNRWA kaart en verder nog heel wat medische attesten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze

uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 66-68). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal heeft u niet aangetoond dat u in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten en wel om onderstaande redenen.

U verklaarde van 2000 tot 2003 door de Libanese autoriteiten te zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 3 jaar en dit op basis van valse beschuldigingen door uw ex-schoonbroer. Hij zou u ervan beschuldigd hebben sjiieten en soennieten tegen elkaar te hebben opgezet en aldus de openbare orde te hebben verstoord. Uw eerste vrouw zou zich in deze periode onder invloed van uw ex-schoonbroer die lid was geworden van Hezbollah hebben bekeerd tot het sjiïsme en kort na uw vrijlating van u gescheiden zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 39-45). In de periode die volgde op uw vrijlating zou u evenwel verder geen problemen meer gekend hebben, tot het incident van september 2017. Met andere woorden, van 2003 tot en met september 2017 heeft u geen noemenswaardige problemen meer gekend (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 111-114). Dit is een periode van meer dan 14 jaar. De problemen die u toen heeft gekend en die ertoe hebben geleid dat u onterecht werd veroordeeld, hebben voor u echter geen vluchtaanleiding uitgemaakt. U besloot namelijk in Libanon te blijven en uw leven terug op de rails te brengen. U slaagde er ook effectief in om de draad van uw leven weer op te pikken en om een stabiel gezinsleven uit te bouwen met uw tweede vrouw met wie u in 2008 huwde en met wie u een dochter kreeg (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 27-38). U zou in deze periode bovendien ook aan de slag zijn gegaan als chef-kok in een restaurant (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 57 en 58). Aldus zijn uw problemen van 2000-2003 niet langer actueel te noemen. U werd hierop gewezen. U verwees hierop naar het incident van september 2017 waarbij u in elkaar werd geslagen door uw ex-schoonbroer en enkele van zijn kompanen. Voor u is dit het bewijs dat uw problemen van weleer nog steeds actueel zijn. Er is evenwel geen enkele indicatie dat het probleem van september 2017 verder reikt dan een banale ruzie in het kader van een scheiding waarbij het recht op contact met het gemeenschappelijk kind op het spel staat. Dat dit gepaard gaat met verbaal en zelfs fysiek geweld is ten zeerste laakbaar, maar is nog steeds niet van aard om van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid gewag te maken. Dat uw ex-schoonbroer hierbij betrokken is geweest en dat hij destijds de hoofdverantwoordelijke was voor uw veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf op basis van valse beschuldigingen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers niets wijst erop dat het incident van september 2017 het probleem in verband met het recht op contact met uw dochter overstijgt. U zou namelijk nog enkele maanden in Libanon zijn gebleven en buiten het feit dat u door leden van Ansar al Ullah bent benaderd geweest die u vroegen om u bij hen aan te sluiten om aldus het probleem met uw dochter op te lossen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 171-177), is er niets gebeurd. Op de vraag wat er zou gebeuren mocht u het probleem in verband met uw dochter hebben laten rusten, verklaarde u dat u zich sowieso zou hebben moeten laten bekeren tot het sjiïsme en dat u verplicht lid zou moeten worden van Hezbollah. U werd erop gewezen dat u hiertoe geen enkele aanwijzing heeft, aangezien de veertien jaren die voorafgingen aan het incident van september 2017 u nooit enig probleem heeft gekend. U werd er aldus op gewezen dat uw problemen in wezen een problematische scheiding betreffen en ook, dat mocht u erin slagen deze op te lossen, u wellicht geen verdere problemen meer zal hebben met uw ex-schoonfamilie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180 en 181). U reageerde hier nog op door te zeggen dat het perfect

mogelijk is dat leden van Ansar al Ullah u in het midden van de nacht om het leven zouden brengen. Opnieuw dient opgemerkt dat u hiervoor geen enkele indicatie heeft.

Bovendien blijkt ook dat sinds uw vlucht uit Libanon er helemaal niets meer gebeurd is met betrekking tot uw persoonlijke problemen. Men zou bijvoorbeeld niet meer bij u thuis zijn langsgekomen, op zoek naar u, iets wat men wel zou verwachten mocht men u werkelijk naar het leven staan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180-185). In de marge weze nog opgemerkt dat u klaarblijkelijk geen stappen heeft ondernomen om het recht op contact met uw dochter, juridisch op te eisen. U verklaarde in dit verband dat uw dochter intussen zelf mocht kiezen bij wie ze zou verblijven (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 160). Nochtans is de gerechtelijke weg bewandelen de meest logische weg die u zou hebben kunnen volgen om dit recht op te eisen.

U beweerde dat u in het lokale politiekantoor niet werd geholpen toen u een klacht wilde neerleggen naar aanleiding van het incident van september 2017. U haalde aan dat dit was omdat men wist dat leden van Hezbollah betrokken waren bij het incident (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 129, 130 en 148). Als dit werkelijk zo was, want dit zijn louter uw verklaringen, dan kan er toch van u verwacht worden op zijn minst te proberen beroep te doen op een ander politiekantoor. Bovendien is het opmerkelijk dat u ten overstaan van DVZ op geen enkel moment vermeld hebt dat u naar aanleiding hiervan naar het politiekantoor zou zijn geweest (zie Vragenlijst CGVS punt 3.5). Gezien u op het CGVS duidelijk aangeeft dat het onder invloed van Hezbollah is dat u er niet zou zijn geholpen, is het toch op zijn zachtst gezegd merkwaardig dat u dit niet ten berde zou hebben gebracht in kader van uw eerste persoonlijk onderhoud. Zulks roept twijfels op over de geloofwaardigheid van dit door u beweerde gegeven. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt wijst niets in uw verklaringen erop dat het probleem van september 2017 meer is dan een probleem in het kader van een problematisch verlopen echtscheiding. Het feit dat uw ex-schoonbroer hierbij betrokken was en het feit dat hij lid is van Hezbollah, doet hieraan geen afbreuk.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNWRA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te

sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Bass erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de laatste 15 jaar geen problemen meer heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt, weliswaar maar tot het eerste middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 46 en 214); dat u een gediplomeerd chef-kok bent (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 49); dat u een tijdlang heeft gewerkt als arbeider in een stenenfabriek en de laatste 15 jaar in het informele arbeidscircuit als chef-kok in een restaurant (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 49-61); dat uw tweede vrouw met wie u een dochter heeft en met wie u een gezinnetje vormde, werkt als een vertegenwoordigster van cosmeticaproducten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 64); dat jullie elk ongeveer 300 dollar per maanden verdienen of dus 600 dollar in totaal en dat jullie hiermee in jullie levensonderhoud konden voorzien, weliswaar door jullie levensstandaard aan te passen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 59-65); dat u een beroep deed op de bijstand van de UNRWA voor medische zorgen maar dat jullie geen voedselhulp kregen, naar eigen zeggen omdat dit enkel bestemd was voor hulpbehoevende oudere mensen; dat u over een eigen huis beschikte in het vluchtelingenkamp van ongeveer 40 vierkante meter groot, weliswaar in slechte staat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 67, 70-74, 94-95, 143); dat u uitdrukkelijk verklaarde, weliswaar na herhaald doorvragen, dat u niet omwille van een precare socio-economische situatie het land bent ontvlucht (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91-93). Bovendien bleek uw oom, die woont in Burj al Shamali, bereid u 12.000 dollar te lenen om uw reis te bekostigen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 87-88). Uit bovenstaande observaties blijkt dat u altijd in staat bent geweest in uw behoeften en deze van uw gezin te voorzien.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U haalde weliswaar aan dat u wel omwille van medische redenen het land bent ontvlucht, maar u had ook laten optekenen wel degelijk een beroep te hebben kunnen doen op de bijstand van UNRWA voor medische zorgen. U werd gevraagd om dit toe te lichten. U verklaarde hierop dat UNRWA slechts 50 % van de medische kosten dekt. U haalde bovendien aan dat UNRWA een verkeerde diagnose had gesteld met betrekking tot uw medisch probleem. U verwees hierbij naar de cysten die u heeft op uw longen. U werd er evenwel op gewezen dat u aldus duidelijk medische bijstand heeft bekomen van UNRWA. Het feit dat er een verkeerde diagnose werd gesteld, kan op zich niet aan UNRWA verweten worden, als duidelijk blijkt dat er geen sprake is van kwaad opzet. In België is het trouwens even goed mogelijk dat voor een bepaald medisch probleem een verkeerde diagnose wordt gesteld (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 93-95). Volledigheidshalve dient nog te worden opgemerkt dat u zich voor medische problemen, u legt ter staving hiervan een aantal medische stukken neer, tot de geijkte procedure dient te richten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het niet aannemelijk karakter van uw asielaanvraag, de

subsidiare beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlamentsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat uw problemen die u ertoe hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten, niet langer actueel zijn dan wel onvoldoende ernstig zijn om van een gegronde vrees voor vervolging te kunnen gewagen. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan. De door u voorgelegde documenten zijn dan ook niet van aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

In eerste instantie voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing er ten onrechte van uit gaat dat hij, als UNRWA geregistreerde Palestijnse vluchteling, op de nodige bijstand van UNRWA kon rekenen en aldus uitgesloten wordt van de vluchtelingenstatus. De bestreden beslissing begaat hier volgens verzoeker een fundamentele beoordelingsfout nu de insteek van heel zijn vluchtrelaas immers is dat hij ondanks zware medische problemen nooit toegang heeft gekregen tot degelijke medische zorgen. De privé ziekenhuizen waar min of meer degelijke zorgen worden verleend zijn ontoegankelijk en de zogezegde hulp verstrekt in de ziekenhuizen van UNRWA zijn niet uitgerust om meer complexe onderzoeken te doen, correcte diagnoses te stellen, laat staan een passende behandeling te bieden. De zogenaamde bijstand is hoe dan ook ondermaats en dit is welbekend. De toelichting in de bestreden beslissing is volgens verzoeker trouwens van dien aard dat daaruit ook al blijkt dat de "bijstand" ondermaats is en niet beantwoordt aan de minimale standaarden. Alhoewel de toestand ernstig was, in de mate dat verzoeker ook zijn job in Ivoorkust moest opgeven, kon in Libanon nooit vastgesteld worden wat hij had en werd hij bijgevolg ook niet correct behandeld. Verzoeker zal de passende medische attesten bijvoegen maar werd pas in België gediagnosticeerd met een ernstige longaandoening die nu behandeld wordt (idiopatische longfibrose).

Ook waar de bestreden beslissing stelt dat hij geen redenen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij Libanon heeft verlaten omwille van een ernstige onveiligheid gelieerd aan zijn persoonlijke situatie, betreft dit een manifeste beoordelingsfout, aldus verzoeker. Hij licht toe dat hij immers uitgebreid heeft verwezen naar de verschillende algemene veiligheidsproblemen maar ook naar de individuele problemen die hij had wegens enerzijds de affiliatie van zijn schoonbroer met Hezbollah en anderzijds de druk die uitgeoefend werd door de verschillende islamitische groeperingen. Hij werd naar eigen zeggen meermaals slachtoffer van deze spanningen. Hij hekelt dat de bestreden beslissing dingen aanneemt als feit, terwijl die nog moeten bewezen worden. Dat hij er niet in slaagt bewijzen aan te voeren dat zijn problemen nog actueel zijn omdat het geweldincident in 2017 ook te situeren valt in het kader van een familiaal conflict, is naar mening van verzoeker geen afdoende verklaring om het politieke element ervan te ontkennen. Daardoor wordt het probleem te kort gedaan en slaagt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er weliswaar in tot haar besluit te komen, doch op basis van een premisse die zijzelf nalaat te bewijzen. Het feit dat er bovendien geen akte werd genomen van een dergelijk incident omdat de schoonbroer lid is van Hezbollah toont volgens verzoeker duidelijk het politieke element aan.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om de elementen in verband met de subsidiaire bescherming nader te ontwikkelen. Indien hij teruggestuurd wordt, zal hij noodzakelijkerwijze terecht komen in een onveilige politieke omgeving en zal hij verstoken blijven van de noodzakelijke en levensreddende medische zorgen die hij thans geniet. Verzoeker vraagt aandacht voor het feit dat hij voldaan heeft aan zijn medewerkingsplicht waarbij dit alles een positieve indicatie vormt voor zijn geloofwaardigheid en de oprechtheid van zijn nood aan bescherming. Ook in verband met de subsidiaire beschermingsstatus merkt verzoeker op dat de motivering bijzonder stereotiep blijft en grotendeels verwijst naar gedateerde rapporten. Hij behoudt zich het recht voor om de situatie verder te evalueren.

2.2.1. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2.2. Als bijlage aan de verweernota wordt de COI Focus "*Palestinian Territories – Lebanon. UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 gevoegd.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) hij niet heeft aangetoond dat hij in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees

grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten, hij weliswaar aanhaalde dat hij wel omwille van medische redenen het land is ontvlucht maar hij ook had laten optekenen wel degelijk een beroep te hebben kunnen doen op de bijstand van UNRWA voor medische zorgen, het feit dat er een verkeerde diagnose werd gesteld op zich niet aan UNRWA kan verweten worden als duidelijk blijkt dat er geen sprake is van kwaad opzet, het in België trouwens even goed mogelijk is dat voor een bepaald medisch probleem een verkeerde diagnose wordt gesteld, hij zich voor medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef, (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de overige door hem voorgelegde documenten enkel zijn persoonsgegevens bevestigen die niet ter discussie staan en deze documenten dan ook niet van aard zijn om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 28 september 2018 (CG nr. 1811445), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.5. Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.6. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.7. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het

administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.8. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.9. Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

2.10. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.11. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *"Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal heeft u niet aangetoond dat u in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid verkeerde die u ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten en wel om onderstaande redenen.*

U verklaarde van 2000 tot 2003 door de Libanese autoriteiten te zijn veroordeeld tot een effectieve gevangenisstraf van 3 jaar en dit op basis van valse beschuldigingen door uw ex-schoonbroer. Hij zou u ervan beschuldigd hebben sjiieten en soennieten tegen elkaar te hebben opgezet en aldus de openbare orde te hebben verstoord. Uw eerste vrouw zou zich in deze periode onder invloed van uw ex-schoonbroer die lid was geworden van Hezbollah hebben bekeerd tot het sjiisme en kort na uw vrijlating van u gescheiden zijn (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 39-45). In de periode die volgde op uw vrijlating zou u evenwel verder geen problemen meer gekend hebben, tot het incident van september 2017. Met andere woorden, van 2003 tot en met september 2017 heeft u geen noemenswaardige problemen meer gekend (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 111-114). Dit is een periode van meer dan 14 jaar. De problemen die u toen heeft gekend en die ertoe hebben geleid dat u onterecht werd veroordeeld, hebben voor u echter geen vluchtaanleiding uitgemaakt. U besloot namelijk in Libanon te blijven en uw leven terug op de rails te brengen. U slaagde er ook effectief in om de draad van uw leven weer op te pikken en om een stabiel gezinsleven uit te bouwen met uw tweede vrouw met wie u in 2008 huwde en met wie u een dochter kreeg (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 27-38). U zou in deze periode bovendien ook aan de slag zijn gegaan als chef-kok in een restaurant (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 57 en 58). Aldus zijn uw problemen van 2000-2003 niet langer actueel te noemen. U werd hierop gewezen. U verwees hierop naar het incident van september 2017 waarbij u in elkaar werd geslagen door uw ex-schoonbroer en enkele van zijn kompanen. Voor u is dit het bewijs dat uw problemen van weleer nog steeds actueel zijn. Er is evenwel geen enkele indicatie dat het probleem van september 2017 verder reikt dan een banale ruzie in het kader van een scheiding waarbij het recht op contact met het gemeenschappelijk kind op het spel staat. Dat dit gepaard gaat met verbaal en zelfs fysiek geweld is ten zeerste laakbaar, maar is nog steeds niet van aard om van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid gewag te maken. Dat uw ex-schoonbroer hierbij betrokken is geweest en dat

hij destijds de hoofdverantwoordelijke was voor uw veroordeling tot een effectieve gevangenisstraf op basis van valse beschuldigingen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers niets wijst erop dat het incident van september 2017 het probleem in verband met het recht op contact met uw dochter overstijgt. U zou namelijk nog enkele maanden in Libanon zijn gebleven en buiten het feit dat u door leden van Ansar al Ullah bent benaderd geweest die u vroegen om u bij hen aan te sluiten om aldus het probleem met uw dochter op te lossen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 171-177), is er niets gebeurd. Op de vraag wat er zou gebeuren mocht u het probleem in verband met uw dochter hebben laten rusten, verklaarde u dat u zich sowieso zou hebben moeten laten bekeren tot het sjiïsme en dat u verplicht lid zou moeten worden van Hezbollah. U werd erop gewezen dat u hiertoe geen enkele aanwijzing heeft, aangezien de veertien jaren die voorafgingen aan het incident van september 2017 u nooit enig probleem heeft gekend. U werd er aldus op gewezen dat uw problemen in wezen een problematische scheiding betreffen en ook, dat mocht u erin slagen deze op te lossen, u wellicht geen verdere problemen meer zal hebben met uw ex-schoonfamilie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180 en 181). U reageerde hier nog op door te zeggen dat het perfect mogelijk is dat leden van Ansar al Ullah u in het midden van de nacht om het leven zouden brengen. Opnieuw dient opgemerkt dat u hiervoor geen enkele indicatie heeft.

Bovendien blijkt ook dat sinds uw vlucht uit Libanon er helemaal niets meer gebeurd is met betrekking tot uw persoonlijke problemen. Men zou bijvoorbeeld niet meer bij u thuis zijn langsgekomen, op zoek naar u, iets wat men wel zou verwachten mocht men u werkelijk naar het leven staan (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180-185). In de marge weze nog opgemerkt dat u klaarblijkelijk geen stappen heeft ondernomen om het recht op contact met uw dochter, juridisch op te eisen. U verklaarde in dit verband dat uw dochter intussen zelf mocht kiezen bij wie ze zou verblijven (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 160). Nochtans is de gerechtelijke weg bewandelen de meest logische weg die u zou hebben kunnen volgen om dit recht op te eisen.

U beweerde dat u in het lokale politiekantoor niet werd geholpen toen u een klacht wilde neerleggen naar aanleiding van het incident van september 2017. U haalde aan dat dit was omdat men wist dat leden van Hezbollah betrokken waren bij het incident (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 129, 130 en 148). Als dit werkelijk zo was, want dit zijn louter uw verklaringen, dan kan er toch van u verwacht worden op zijn minst te proberen beroep te doen op een ander politiekantoor. Bovendien is het opmerkelijk dat u ten overstaan van DVZ op geen enkel moment vermeld hebt dat u naar aanleiding hiervan naar het politiekantoor zou zijn geweest (zie Vragenlijst CGVS punt 3.5). Gezien u op het CGVS duidelijk aangeeft dat het onder invloed van Hezbollah is dat u er niet zou zijn geholpen, is het toch op zijn zachtst gezegd merkwaardig dat u dit niet ten berde zou hebben gebracht in kader van uw eerste persoonlijk onderhoud. Zulks roept twijfels op over de geloofwaardigheid van dit door u beweerde gegeven. Zoals hierboven reeds werd opgemerkt wijst niets in uw verklaringen erop dat het probleem van september 2017 meer is dan een probleem in het kader van een problematisch verlopen echtscheiding. Het feit dat uw ex-schoonbroer hierbij betrokken was en het feit dat hij lid is van Hezbollah, doet hieraan geen afbreuk."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om deze pertinente motieven, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid/ongegegrondheid van zijn vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het poneren van een nood aan internationale bescherming, het herhalen van en volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat de bestreden beslissing dingen aanneemt als feit terwijl die nog bewezen moeten worden, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de uitgebreide motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De Raad wijst er te dezen nog op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Een dergelijke beslissing houdt een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet hierbij niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

2.12. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus *"Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon"* van 20 januari 2017, COI Focus *"Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen"* van 12 juni 2015 en het rapport *"Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon"* van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus *"UNRWA financial crisis and impact on its programmes"* van 23 november 2018, die werd toegevoegd aan de verweernota, dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker voert aan dat de (medische) bijstand van UNRWA ondermaats is en niet beantwoordt aan de minimale standaarden. Verzoeker toont met zijn betoog echter geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie "om welke reden ook is opgehouden te bestaan". Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op *Emergency Program* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Waar verzoeker stelt dat hij ondanks zware medische problemen nooit toegang heeft gekregen tot degelijke medische zorgen, dat privé ziekenhuizen ontoegankelijk zijn en de ziekenhuizen van UNRWA niet uitgerust zijn om meer complexe onderzoeken te doen, correcte diagnoses te stellen en een passende behandeling te bieden, stelt de Raad vast dat verzoeker, hoewel hij weliswaar aanhaalde dat hij omwille van medische redenen Libanon is ontvlucht, hij tevens verklaarde dat hij wel degelijk een beroep heeft kunnen doen op de bijstand van UNRWA voor medische zorgen. Gevraagd dit toe te lichten, verklaarde verzoeker dat UNRWA slechts 50% van de medische kosten dekt, dat er een verkeerde diagnose werd gesteld met betrekking tot zijn medisch probleem en hij verwees hierbij naar de cysten op zijn longen. Er tijdens het persoonlijk onderhoud op gewezen dat hij dus wel degelijk een medische behandeling kreeg, dat het feit dat er een verkeerde diagnose werd gesteld op zich niet aan UNRWA kan verweten worden en dat het in België evengoed mogelijk is dat voor een bepaald medisch probleem een verkeerde diagnose wordt gesteld, verduidelijkte verzoeker: *"Niet dat UNRWA ziekenhuis heeft: nee je wordt doorverwezen naar een privéziekenhuis waar UNRWA 50% vd kosten dekt. Volgens hen had ik een allergie en hier zeggen ze dat ik cysten heb en dit al meer dan 30 jaar."* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 11, 94-95). Later tijdens het persoonlijk

onderhoud bevestigde verzoeker nogmaals dat hij voor medische hulp eerst naar UNRWA is gegaan en dat hij door UNRWA werd doorverwezen naar het Hiram ziekenhuis in Tyre. Gevraagd wat men in dit ziekenhuis heeft gedaan, verklaarde verzoeker: *“Ze hebben een beeld gemaakt en dan medicatie gegeven en het bleek dat ik een scheur in min buikspier had en daarom twee dagen in het ziekenhuis moeten blijven trouwens van UNRWA worden er maar twee dagen terugbetaald door UNRWA, eigenlijk maar 50% ervan.”* Gevraagd wat er vervolgens nog is gebeurd in de vier maanden dat hij nog in Libanon bleef, antwoordde verzoeker bovendien: *“Ik zat tussen het huis en het ziekenhuis en ik moest vaak naar de dokter gaan.”* (administratief dossier, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 138-144 en 166). De bestreden beslissing wijst er bijgevolg terecht op dat verzoeker aldus wel degelijk medische bijstand heeft bekomen van UNRWA. Gelet op deze verklaringen kan verzoeker in het verzoekschrift bovendien bezwaarlijk ernstig voorhouden dat privé ziekenhuizen ontoegankelijk zijn. Dat er in Libanon (in het privé ziekenhuis) een verkeerde diagnose werd gesteld, kan bezwaarlijk volstaan om in hoofde van verzoeker gewag te maken van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Dat verzoeker, die thans een correcte diagnose heeft gekregen en hiervoor in behandeling is, in Libanon verstoken zal blijven van de noodzakelijke en levensreddende zorgen die hij thans geniet, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, is bovendien een loutere bewering die hij op geen enkele manier hard maakt. Wat verzoekers medische problemen betreft – ter staving waarvan hij een aantal medische stukken neerlegde – wijst de bestreden beslissing er overigens volledigheidshalve correct op dat hij zich dienaangaande tot de geëigende procedure dient te richten, i.c. een aanvraag voor een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft in de loop van de procedure nog medische stukken neer te leggen in verband met zijn ernstige longaandoening die nu behandeld wordt, namelijk idiopatische longfibrose, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker tot op heden geen dergelijke stukken, die overigens geen afbreuk kunnen doen aan bovenstaande vaststellingen, heeft bijgebracht.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp al Bass erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precaire omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u de laatste 15 jaar geen problemen meer heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt, weliswaar maar tot het eerste middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 46 en 214); dat u een gediplomeerd chef-kok bent (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 49); dat u een tijdlang heeft gewerkt als arbeider in een stenenfabriek en de laatste 15 jaar in het informele arbeidscircuit als chef-kok in een restaurant (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 49-61); dat uw tweede vrouw met wie u een dochter heeft en met wie u een gezinnetje vormde, werkt als een vertegenwoordigster van cosmeticaproducten (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 64); dat jullie elk ongeveer 300 dollar per maanden verdienen of dus 600 dollar in totaal en dat jullie hiermee in jullie levensonderhoud konden voorzien, weliswaar door jullie levensstandaard aan te passen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 59-65); dat u een beroep deed op de bijstand van de UNWRA voor medische zorgen maar dat jullie geen voedselhulp kregen, naar eigen zeggen omdat dit enkel bestemd was voor hulpbehoevende oudere mensen; dat u over een eigen huis beschikte in het vluchtelingenkamp van ongeveer 40 vierkante meter groot, weliswaar in slechte staat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 67, 70-74, 94-95, 143); dat u uitdrukkelijk verklaarde, weliswaar na herhaald doorvragen, dat u niet omwille van een precaire socio-economische situatie het land bent ontvlucht (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 91-93). Bovendien bleek uw oom, die woont in Burj al Shamali, bereid u 12.000 dollar te lenen om uw reis te bekostigen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 87-88). Uit bovenstaande observaties blijkt dat u altijd in staat bent geweest in uw behoeften en deze van uw gezin te voorzien.”* Met de stelling in het verzoekschrift dat de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp erbarmelijk waren maar verzoeker zich wel min of meer kon handhaven in het informele arbeidscircuit en hij aldus in zijn behoeften kon voorzien, brengt verzoeker geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen

van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met zijn opmerkingen in het verzoekschrift dat de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp erbarmelijk waren, dat de veiligheidsomstandigheden er nooit gegarandeerd waren en de spanningen tussen soennieten en sjiitische groeperingen hoog opliepen, evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp al Bass van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een "minimum level of severity" bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.13. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon *"Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon"* van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen

dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, wat overigens in het verzoekschrift niet wordt betwist.

2.14. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus *“Libanon. Veiligheidssituatie”* van 7 augustus 2018) dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon nog steeds grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekwamen voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en morteraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers geïdoleerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers geïdoleerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met de loutere stelling dat hij in geval van terugkeer naar Libanon noodzakelijkerwijze zal terechtkomen in een onveilige politieke omgeving, brengt verzoeker geen concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon. Verzoeker meent voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar gedateerde rapporten doch hij brengt niet de minste informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, die dateert van 7 augustus 2018 en waarop voorgaande analyse is gesteund, niet correct dan wel niet actueel zou zijn. Verzoeker beperkt zich er toe op een algemene wijze kritiek te uiten over de actualiteit van de door de verwerende partij gehanteerde bronnen, waarmee hij echter niet vermag de op deze bronnen gefundeerde juistheid van de informatie van de commissaris-generaal te weerleggen.

2.15. De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Deze stukken bevestigen slechts verzoekers identiteit, herkomst, UNWRA-registratie en medische toestand, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoont dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juni tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS